

...

### **Vart tar alla historier vägen när du dör?**

: Jag gjorde dig illa. Jag vet det. Dina ljusa ögon som blev mörka och sorgsna på grund av mig. Hur du alltid såg på mig. Hur du ville att jag skulle berätta. Men hur skulle jag någonsin kunna... hur ont det gjorde att leva. Att hjärtat trots allt kunde slå. Hur jag kunde älska dig så mycket, om du bara visste... att jag älskade dig över allt annat. Innan jag hittade dig hade mitt liv varit... ingenting... ingenting alls.

Men det var mörkret Evelina... jag ville inte dra dig ner hit. Jag vet att du var rädd.

Rädd för mig, rädd för vad min kärlek gjorde med dig. hur rädd du var för mina ögon, mina händer. Du tror inte att jag såg. Varje gång vi var nära. Hur stel och vaksam du ibland blev. Hur jag var tvungen att påminna dig om att det var jag Jonathan som var där. Din Jonathan. Jonathan och ingen annan.

Jag ville dig aldrig någonsin något illa. Hur jag älskade dig så mycket att det till slut gick sönder. Hur rädd du blev när du insåg det. Jag var skör. Har aldrig varit lika stark som du.

Jag var trasig ända in i själen. Jag var inte stark och vacker. Jag var inte modig. Jag var livrädd. Och jag behövde dig. Det var nog det som var felet. Att jag behövde dig. Att du var allt. Jag vet att det låter patetiskt, men du var luften jag andades. Du var flickan som jag så länge hade väntat på.

Du var bara sjutton, jag var ett antal år äldre. När jag skrev, skrev jag om dig. När jag drömde, drömde jag om dig. Men nu finns det inte mer. Orden har slutat existera.

Det enda som finns kvar är du

Förlåt mig Evelina. Förlåt.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonathan Ilja med Poeter.se id #24347 innehar upphovsrätten